

lemmer inden for den voksne befolkning. Inden for alle 3 områder er procenterne lavest i hovedstadsregionen og højest i Jylland.«

Ad spørgsmål 3:

I de fleste sogne i Danmark har der fra gammel tid eksisteret en præstebolig, da både de kirkelige myndigheder såvel som præsterne har anset det for påkrævet, at sognepræsten forpligtes til at bo centralt i det pastorat, hvis beboere han skal betjene. Præsten skal kunne opsøges og tilkaldes af menighedens medlemmer når som helst. Endvidere er det almindeligt, at en meget væsentlig del af præstens arbejde blandt menighedens medlemmer udgår fra tjenesteboligen.

Ad spørgsmål 4:

Ved udarbejdelsen af det forslag til lov om ændring af lov om menighedsråd, der agtes fremsat i folketingets indeværende samling, har spørgsmålet om indførelse af en mødediætorning for menighedsrådsmedlemmer været under overvejelse.

Forslaget om indførelse af en mødediætorning blev af økonomiske grunde ikke medtaget i lovforslaget. Det bemærkes i denne forbindelse, at der i landets 2175 menighedsråds kredse ved valget i 1977 blev indvalgt 16.665 kandidater i menighedsrådene, og at indførelsen af en diætorning – afhængig af det antal møder de enkelte menighedsråd afholder – må påregnes at medføre en merudgift for de kirkelige skatteydere på 20–30 millioner kroner årlig.

Ad spørgsmål 5:

I følge lov nr. 225 af 31. maj 1968 om anmeldelse af fødsler og dødsfald skal alle fødsler og dødsfald, der finder sted her i landet (uden for Sønderjylland), anmeldes til folkekirkens ministerialbøger. Herved kodificerede lovgivningsmagten en retstilstand, som havde været gældende i over 300 år.

Når lovgivningsmagten så sent som i 1968 har opretholdt denne retstilstand, er årsagerne hertil flere. Grundregistreringen af personoplysninger kræver omhu og erfaring, og folkekirkens præster og kordegne har gennem de mange års udførelse af personregistreringen dokumenteret, at de magter at varetage denne opgave på en for samfundet fuldt tilfredsstillende måde. Det kirkelige registreringssystem fungerer meget sikkert og nyder stor tillid hos befolkningen, også fordi der gælder strenge regler med hensyn til meddelelse af oplysninger fra kirkebøgerne. Kirkebøgerne er et værdifuldt historisk register, idet alle registrerede oplysninger bevares, hvilket bl. a. er til stor nytte for slægtsforskningen. Serviceniveauet er højt, fordi registreringsmyndighedens område – sognet – er en overskuelig enhed, der fremmer en hurtig sags ekspedition og åbner mulighed for i påkommende tilfælde at give anmelderne personlig vejledning. Da dåb af børn og gejstlig medvirken ved begravelse er det almindelige, spares det store flertal af landets borgere i kraft af den bestående ordning for at skulle tage kontakt med en særlig registreringsmyndighed i forbindelse med fødsel og dødsfald. Overgang til borgerlig personregistrering vil med sikkerhed medføre øgede udgifter for kommunerne, hvorimod der næppe vil fremkomme en tilsvarende besparelse for folkekirken, idet der stadig skal finde registrering sted af kirkelige handlinger.

Ved kirkeministeriets bekendtgørelse nr. 562 af 15. november 1977 er der iøvrigt gennemført ændrede regler for anmeldelse af fødsler og dødsfald. Ifølge disse regler, der er trådt i kraft den 1. januar 1978, skal fødsler og dødsfald anmeldes til og registreres i ministerialbogen (kirkebogen) på den fødendes eller afdødes bopælsted i stedet for som hidtil på det sted, hvor fødslen eller dødsfaldet er sket. Herved opnås en *betydelig reduktion* i antallet af ministerialbogstilsørler, idet fødsler og dødsfald næsten udelukkende finder sted på fødeklinikker og sygehuse, medens især dåbshandlinger, men også i væsentlig grad begravelseshandlinger foretages i hjemsoget.

Det af indenrigsministeriet den 31. marts 1970 nedsatte udvalg vedrørende borgerlig personregistrering har som led i sine undersøgelser forsøgt at foretage en beregning af de økonomiske konsekvenser såvel for kommunerne som for folkekirken af indførelse af